

bliben i vedkommende Straffeanstalt, indtil dette steer, stundom altsaa indtil sin Død. Søvrigt har man ved Affattelsen af Udkastets § 131. — Bestemmelsen i § 132 om, at den Bogholder, Revisor o. s. v., der kolluberer med den utro Kassembedsmand, skal være undergiven lige Straf med ham, svarer ganske til Slutningsbestemmelsen i Fd. 1840 § 21 — væsentlig holdt sig til den nævnte Lovbestemmelse, idet man kun har lempet Straffebestemmelserne efter Udkastets almindelige Grundsatninger. Man er saaledes gaaet ud fra det samme Begreb om Kassemangel, som nærmere er udvirket i Begyndelsen af oftnævnte Paragraph; men man har ligesaa lidt fundet det nødvendigt at gaae ind paa en nærmere Fremstilling deraf, som med Hensyn til Slutningsbestemmelsen i Udkastets § 131 angaaende den mildere Bedømmelse, der kan finde Sted, naar Kassemanglen dækkes inden 3 Gange 24 Timer, særligt at fremhæve de formildende Omstændigheder, hvorpaa det i den Henseende kommer an, at Kassemanglen ikke er paadragen ved Handel, Udlaan, Odselhed, uordentligt Levnet o. s. v. Dette tør formeentlig forudsættes at ville blive tilbørlig paagtet af de vedkommende Autoriteter, af hvilke det i det enkelte Tilfælde efter § 131 skal afgjøres, om Tiltale kan bortfalde, i hvilken Henseende det iøvrigt bemærkes, at det har været Kommissionens Forudsætning, at Tiltale kun skulde kunne bortfalde ifølge en overeensstemmende Beslutning derom af den offentlige Anklagemagt og det Ministerium, hvorunder den Paagjældende forterer. 3 Paragraphens næstsidste Stykke har man, i Lighed med Fd. af 1840 § 57 in fine, tilføjet en Bestemmelse om, at hvad der gjælder om Mangler med Hensyn til betroede Penge ogsaa finder Anvendelse i Henseende til Korn og andre fungible Ting.

Den i Udkastets § 133 omtalte Forbrydelse, at afæske Borgerne større Afgifter, end de skulle erlægge, maa formeentlig, idet den forudsættes at forøves af Egennytte for selv at beholde det formeget Indkrævede, ansees for ligesaa skammelig som at tilegne sig Noget af det Staten-Tilkomende, ligesom den ogsaa med Hensyn til Indvirkningen paa Borgernes Stemning er fuldt saa skadelig som

den i § 131 ommeldte Forbrydelse. Man har derfor i § 133 sat Straffen lige med den ordinaire i 1ste Stykke af § 131 foreskrevne, nemlig Embedsfortabelse og under skjærpende Omstændigheder tillige Forbedringshuusarbejde, og har man derhos fundet det rettest at lade Straffebestemmelsen komme til Anvendelse ikke alene paa Opkrævvelsen, men ogsaa paa den blotte Indfordring af ikke skyldige Skatter og Afgifter; deels fordi denne sidste Handling i og for sig synes at kvalificere sig til Embedsfortabelse, deels fordi det, naar den kun skulde betragtes som Attentat paa den Forbrydelse at opbevære formeget i Stat; kunde have sin Vansteligheid at afsætte Straffen derfor i det rette Forhold til den for den fuldførte Forbrydelse bestemte Straf af Embedsfortabelse. Forsaavidt den norske Straffelovs Kap. 24 § 18 særligt omtaler det Tilfælde, at en Embedsmand imod bedre Vidende urigtig ansætter Værbi, Størrelse eller Andet, hvorefter Skat, Told eller anden offentlig Afgift retter sig, antages dette ligesom at gaae ind under Bestemmelsen i Udkastets § 133, og man har derfor fundet det overflødigt særligt at fremhæve det. Ligeledes har man anseet det for overflødigt at give en Bestemmelse for det Tilfælde, at en Embedsmand, der i Embedsmedfør har at gjøre Udtællinger eller at forestaae Ubleveringer af Naturalier, retstridig berigjør Afdrag, men ikke destomindre i sine Bøger og Regnskaber fører Udtællingerne eller Ubleveringerne til Udgift med det fulde Beløb. Forsaavidt nemlig den paagjældende Embedsmand gjør Afdraget efter Overenskomst med den, der skal modtage Pengene; t. Ex. naar han ved Udlaan af offentlige Midler tilbageholder nogle Procent som Godtgjørelse for sin Uleilighed eller sin Medhjælp til at skaffe Vedkommende Raadet, hører Forholdet ind under Udkastets § 112 eller efter Omstændighederne under § 113 om Bestikkelse; og forsaauidt Forholdet skulde være af en grovere Art, t. Ex. hvis Embedsmanden aftrødser eller ved urigtige Foregivender fravender den Paagjældende Afdraget, eller hvis han i sine Bøger anfører større Udbetalinger end de virkelig stedsfundne for at skjule en Kassemangel eller bestlige, vil efter Omstændighederne Analogien af § 133;